

Jeg har før sagt, også i folketingsdebatter tror jeg nok, at det er klart, vi har været igennem en udvikling, som har været præget af kvindernes store indmarch på arbejdsmarkedet, stigende skatteudskrivning, og endda har vi haft det problem, at vi ikke fuldt ud har betalt for vores velfærdssamfund, men har oparbejdet en alt for stor gæld.

Det forløb kan vi ikke gentage. Vi kan ikke blive ved med at skrue skatterne i vejret. Der kan ikke, og der skal ikke ske en fortsat stigning i skattetrykket, og vi kan ikke blive ved med at stifte gæld; vi skal afdrage gæld. Men dér, hvor jeg synes, den store manipulation og det grove hykleri altid kommer ind i debatten om gælden, er, når der er nogle derovre til højre, der glemmer at fortælle, at det med den offentlige gæld ikke er noget, der er opfundet i de sidste 3 år og ikke er opfundet af socialdemokratiske regeringer, men er et produkt af den økonomiske politik, der har været ført i 20 år i Danmark og i hele Vesteuropa.

Det er noget skidt, og det skal vi gøre noget ved. Vi skal se at komme i spidsen med at gøre noget ved det, fordi vi politiske beslutningstagere i denne sal har et ansvar over for den næste generation, som skal forsørge vores generations talrige pensionister og sørge for, at vi får ordentlig folkepension, ordentlig hjemmehjælp, ordentlig sygehusbehandling. Oveni skal de så ikke også betale renterne af den gæld, vi har stiftet. Det er vores fælles ansvar, og regeringens økonomiske politik sigter på at gøre noget ved det og har givet et voldsomt bidrag til at gøre noget effektivt ved det.

Mens alle de store lande strøgler med at komme ned på et underskud på de offentlige finanser på de 3 pct., som EU har opstillet som kriteriet for god og sund økonomisk politik, tøffer lille Danmark lige så stille op over nulstregen med et overskud. Vi har bevæget stillingen på de offentlige finanser fra det år, vi overtog finansloven fra den forrige regering, hvor der var et minus på 34 i resultat, til næste år at blive et plus på 2. Det er europarekord i god udvikling, men vi skal selvfølgelig ikke slappe af. Hvis vi skal opfylde vores forpligtelser over for de kommende generationer, skal vi føle os inspireret til hurtigst muligt at komme videre.

Det med gælden har også noget at gøre med miljøet og med den samlede miljøpolitik, vi fører, så vi heller ikke dér efterlader en stor portion problemer til næste generation. Og det er meget skuffende, at de ændringsforslag, vi har

set fra Venstre og De Konservative til denne finanslov, alle sammen går i den forkerte retning, alle sammen svækker indsatsen for at være forud for fremtiden, alle sammen i praksis skærer ned på ambitionerne om en ordentlig miljøpolitik.

Der var i de sidste år af de borgerlige regeringers tid en række aborterede forsøg på at lave reformer på arbejdsmarkedsområdet, på skattepolitikens område og på mange andre områder. Vi overtog sådan set styret fra en regering, der havde fungeret som forretningsministerium de sidste par år. Det første, vi tog fat på, var de store reformer på arbejdsmarkedet og af skattepolitikken. Strukturerne skulle blive bedre, tilpasningen til de udfordringer, vi møder ude i verden, skulle blive stærkere. Det er lykkedes; men heller ikke her er vi jo kommet til enden af historien. Hvad angår arbejdsmarkedsreformen, er vi ikke engang kommet til enden af gennemførelsen af de meget vidtgående omlægninger, der er besluttet.

På skattepolitikens område kan vi se, at vi med fordel kan gå videre. Det handler ikke om at skrue skatteniveauet i vejret, men om at ændre måden at finansiere velfærdssamfundet på, så vore indtægtskilder er robuste over for dem, der manipulerer, dem, der spekulerer, og over for hele internationaliseringen. Det var præcis de temaer, vi gerne ville have talt igennem til et resultat med Det Konservative Folkeparti her i efteråret.

Når vi siger: Let på bundskatten, hæv personfradraget og skaf pengene ved at forhøje arbejdsmarkedsbidragene, er det, fordi arbejdsmarkedsbidragene, bruttoskatten, kald den, hvad I vil, er en mere robust måde at skaffe pengene på. Den er mindre følsom over for dem, der vil spekulere imod systemet. Det ligger i forlængelse af det, vi har gjort med skattereformen for 1993-98.

Det kan da godt være, hvis også nærliggende lande som Sverige reelt ligger nede på en selskabsskat på 26 pct., når man tager hensyn til forskellene i systemernes indretning, at det var nok så fornuftigt, at vi over de kommende år prøvede at finde finansiering til at komme ned på det niveau og finde den på en måde, der var rimelig afbalanceret i forhold til dem, der kunne tjene særlig meget på en sådan selskabsskattelettelse. Det var det, vi havde inde i forhandlingerne med De Konservative, og jeg var dybt skuffet over, at vi ikke kunne få hul på de temaer nu, at man uforandret er af den opfattelse, at